

Политички преглед.

Данашња Русија и Европа.

Између двају савеза, талијанско-њемачког и енглеско-француског, пета европска велесила — Русија — стоји још увијек као велика неизвјесност и неопредијељеност. С којим ће она блоком? Или ће се, можда, оба блока капиталистичких државâ још ујединити противу ње? Или ће она, можда, остати неутрална у сукобу који је данас опет раздвојио стару Европу? На концу, шта стварно представља Русија у војничком погледу, и каква би била њезина снага у случају рата? — Ово посљедње питање још је понајважније, па да покушамо најприје дати нањ одговор.

Савремена Русија има много слабих мјестâ: недовољно развијен транспорт (жељезнице, цесте, и друго); недограђена индустрија (сâм Стаљин изјавио је 10. марта о. г., на партијском конгресу у Москви, да Русији треба још петнаест годинâ да би достигла нивô осталих крупних капиталистичких земаља); дубоко незадовољство народа (особито сељаштва), што и јесте на крају крајева узроком крвавих обрачунâ на врховима Кремља; криза официрског кора Црвене Армије (с очигледношћу доказана страним скидањима, убијствима, и премјештајима виших официрâ и генералâ). Али, и кад се имају у виду све ове и многе друге слабости савремене Русије (као што је имао прилике да их упозна писац ових редака), мора се бити праведан па рећи, баш на основу познавања самога терена, да Русија, крај читавога низа болних мјестâ, представља у цјелини ипак огромну реалну, и још више потенцијалну, снагу. У случају рата, савремена ће Русија, о томе не може бити сумње, моћи много активније дјеловати и више издржати него што је била у стању Царска Русија; и, што је главно, савремена Русија моћи ће да у току рата поднесе неопходне унутарње промјене, које стара Русија није могла. Сва је вјеројатност, да би се крваво истребљење старих большевикâ продужило и у случају рата, па би оно — по свој прилици — захватило и посљедње између њих. Устоличење националне диктатуре Црвене Армије, уз концесије некомунистичкој интелгенцији и сељаштву, у даној ситуацији ојачало би несумњиво војну снагу Русије. Уосталом, Стаљин, маколико да се бори против овакова завршетка Револуције, у ствари га сâм припрема, и на терену идеологије, и у замјењивању кадрова, и примјеном својих метода.